

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXI. — Wydana i rozesłana dnia 12. grudnia 1915.

Treść: № 363. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, o należnościach od kontraktów ubezpieczenia, umów o rentę dożywotnią i o zaopatrzenie.

363.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 10. grudnia 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. № 280, o należnościach od kontraktów ubezpieczenia, umów o rentę dożywotnią i zaopatrzenie.

Dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915. Dz. u. p. № 280, o należnościach od kontraktów ubezpieczenia i umów o rentę dożywotnią i o zaopatrzenie, zarządza się, co następuje:

I. Zakłady i instytucye, podlegające obowiązkowi opłaty należności.

§ 1.

(1) Zakładami ubezpieczeń w myśl rozporządzenia cesarskiego są te zakłady, które zawierają w sposób zarobkowy kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele (§ 1., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego); należą tu w szczególności oznaczone w regulatywie ubezpieczeń z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. № 31, jako zakłady ubezpieczeń towarzystwa akcyjne i zakłady (związkki, zjednoczenia) polegające na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności członków, które zawierają w sposób zarob-

kowy kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele (§ 1., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego), nadto przedsiębiorstwa oznaczonego w § 3., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego rodzaju, które obok innych interesów zawierają także kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele.

(2) Dla uzasadnienia obowiązku należności według rozdziału I. rozporządzenia cesarskiego nie potrzeba państwowego koncesjonowania zakładu jako zakładu ubezpieczeń.

§ 2.

(1) Do instytucji zaopatrzenia (instytutów pensyjnych i prowizyjnych, funduszy pensyjnych, kas pensyjnych, związków pensyjnych itd.) w myśl § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należy zaliczyć zarówno związkowe zakłady zaopatrzenia (§ 1287. p. ks. u. c.) jakież takie osobne majątki (fundusze zaopatrzenia), które tworzy się całkiem lub częściowo przez polegające na umowie lub statutach świadczenia uczestników i są na to przeznaczone, by zapewnić dla uczestników lub innych osób (np. przykład wdów i sierót po uczestnikach) przy osiągnięciu pewnego wieku, w razie niezdolności do pracy, braku zarobku lub pewnych innych okoliczności prawo do zaopatrzenia (utrzymania, emeryturę, renty na niezdolność do służby, na starość lub wdowiej, jednorazowej odprawy, datków na wychowanie, kosztów pogrzebu lub innych kwot na zaopatrzenie).

(2) Jest przytem bez znaczenia, czy instytucja zaopatrzenia przedstawia się jako samodzielny podmiot prawny lub czy przysługujący jej majątek należy do trzeciej osoby, nadto czy ten majątek

po rozwiązaniu instytucji zaopatrzenia ma przypaść uczestnikom czy nie. Rządowe zatwierdzenie statutów nie jest potrzebne dla uzasadnienia obowiązku opłaty należytości.

(3) Obowiązku opłaty należytości nie będzie nadto wykluczała okoliczność, że instytucja oprócz zaopatrzenia będzie służyła i innym celom, że wysokość roszczenia o zaopatrzenie nie jest ustalona cyfrowo z góry, lub że nie wszystkim uczestnikom przysługuje prawo do zaopatrzenia.

(4) Wreszcie dla zastosowania rozporządzenia cesarskiego jest bez znaczenia, czy instytucja zaopatrzenia została założona przez swych uczestników czy przez trzecią osobę, czy ogranicza się ona do pierwotnych uczestników czy nie, czy posiada własny zarząd, czy też zarządza niem trzecia osoba lub czy trzecia osoba jest obowiązana do zaspakajania roszczeń o zaopatrzenie lub za nie odpowiada.

§ 3.

Powszechny zakład pensyjny (ustawa o ubezpieczeniu pensyjnym z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, w brzmieniu rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) podпадa pod postanowienia § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego. To samo odnosi się do instytutów zastępczych, które przedstawiają się jako instytucje zaopatrzenia i do ubezpieczycieli na podstawie umów zastępczych (§§ 65. i 66., lit. b, ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym), o ile wskutek postanowień statutowych niema zastosowania § 4., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego.

§ 4.

(1) Obowiązek uiszczenia należytości, przewidzianych w § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, ciąży na wymienionych tam zakładach i instytucjach. Jeśli majątek przysługujący instytucji zaopatrzenia jest częścią składową majątku drugiej osoby, to na tej osobie ciąży obowiązek uiszczenia należytości.

(2) Przy towarzystwach tontynowych (assocjacyach na przeżycie, tontynach) obowiązek płacenia należytości ciąży na tym zakładzie ubezpieczenia, który objął prowadzenie spraw i zarząd majątku towarzystwa tontynowego.

II. Przedmiot należytości.

§ 5.

(1) Przez uiszczenie należytości według § 1. rozporządzenia cesarskiego czyni się, bez ujmy dla

przepisu § 8. rozporządzenia cesarskiego, zadość obowiązkowi płacenia należytości co do kontraktu ubezpieczenia i jego wypełnienia, oraz co do wszystkich umów o jego dalszym trwaniu, zmianie i uchyleniu, nadto co do pożyczek (zaliczek) zakładu ubezpieczenia za zastawieniem własnej policy (pożyczka na policę); to samo odnosi się do należytości według § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego pod względem uzasadnienia stosunku zaopatrzenia i wszystkich umów o jego dalszym trwaniu, zmianie i uchyleniu oraz pod względem świadczeń na rzecz uprawnionych do zaopatrzenia.

§ 6.

(1) Dla obowiązku należytości jest bez znaczenia, czy co do wymienionych w § 5. czynności prawnych wystawia się dokumenty, czy nie (§ 6., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego).

(2) Wystawione co do takich czynności prawnych dokumenty prawne (§ 1., A, 1. 3, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50), nie podlegają prócz przewidzianych w § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należytości procentowych, żadnej należytości stempelowej (§ 7. rozporządzenia cesarskiego), i to także wówczas, gdy należytości procentowe na podstawie storna lub z powodu istnienia jakiegoś innego powodu uwalniającego nie zostaną zapłacone lub zostaną zwrócone.

(3) W szczególności wolne są od należytości stempelowych i bezpośrednich: dokumenty na umowy o pożyczkę ubezpieczeniową i na policę i dokumenty na uzasadnienie stosunku zaopatrzenia (dokument ubezpieczenia, polica, dowód ubezpieczenia, polica generalna łącznie z odnośnymi poszczególnymi wykazami, polica zastępcza i odnowiona, wykazy premiowe w interesie ubezpieczenia zwrotnego, książeczka członka, skrypt dłużny co do pożyczki na policę itd.), oraz inne dokumenty o obowiązku opłaty premii (kwity premiowe itd.) i spłaty pożyczek na policę, o ile nie przedstawiają się one jako weksle lub dokumenty uważane z nimi co do obowiązku płacenia należytości na równi (§ 18. ustawy z dnia 8. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 26); nadto kwity premiowe (książeczki płatnicze), kwity zakładu na płacenie procentów od pożyczek na policę i na spłatę takich pożyczek, kwity na wypłatę szkód, wykazy szkód w zakresie ubezpieczenia zwrotnego, kwity pensyjne i prowizyjne, potwierdzenia odbioru zwrotów premii i innych świadczeń, polegających na kontraktach ubezpieczenia lub stosunkach zaopatrzenia, police redukcyjne

(klauzule redukcyjne), oraz wszystkie inne dokumenty co do dalszego trwania, zmiany lub uchylenia kontraktu ubezpieczenia lub stosunku zaopatrzenia (dokumenty na stornowania, odkupna polic itd.).

(4) Należytości stempelowej nie podlegają nadto wnioski na ubezpieczenie i to także, jeśli nie pociągają za sobą zawarcia umowy o ubezpieczenie, nadto załączniki polic (anneksy, dodatki do polic, oświadczenie winkulacyjne, klauzule winkulacyjne itp.), bez różnic, czy przez nie ze względu na miejsce, czas, sposób lub zakres uzasadnionych w kontrakte ubezpieczenia praw i obowiązków dokonywa się istotnych zmian, czy też nie, nadto dokumenty o badaniu i szacowaniu szkód.

(5) Uwolnienie od stempela rozciąga się, jeśli wymienione dokumenty wystawia się w kilku wygotowaniach, na wszystkie wygotowania.

(6) Wymienione w ustępach 2. do 5. uwolnienie od należytości przysługuje również przytoczonym w § 7. rozporządzenia cesarskiego dokumentom prawnym na oznaczone w § 17., § 18., § 19., ustępy 2. i 5., § 20., § 21., ustęp 4., § 22., § 23., ustęp 3. i § 25., ustęp 4. tego rozporządzenia interesy ubezpieczenia i zaopatrzenia.

III. Podstawa obliczania należytości.

§ 7.

(1) Za podstawę przewidzianych w § 1., ustęp 1., l. 1., rozporządzenia cesarskiego należytości należy przyjąć łączną kwotę świadczeń, dokonywanych rzeczywiście przez biorących ubezpieczenie na rzecz zakładu w ciągu jednego roku czynności (ubrotu) zakładu ubezpieczeń.

(2) Tu należą zarówno świadczenia pieniężne, jak i świadczenia w innych rzeczaach ruchomych (świadczenie w naturze) a w szczególności prócz właściwych premii także należytości uboczne (uboczne koszta policy i załączników polic lub dodatków do nich, należytości od polic).

(3) Przy zakładach ubezpieczeń, polegających na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności członków, należy prócz należytości wstępnych (za przyjęcie, wpis), premii (wpłat, wpłat do funduszu rezerwowego, opłat na ubezpieczenie, dodatków z powodu zarazy, rat zapotrzebowania itp.) i innych świadczeń ze strony biorących ubezpieczenie, wciągnąć do podstawy obliczenia należytości także uiszczane przez nich dopłaty dodatkowe (premie dodatkowe, opłaty z powodu szkód itp.).

§ 8.

(1) Instytucje zaopatrzenia winny wciągnąć do podstawy obliczenia należytości, przewidzianej w § 4., ustęp 1., l. 1., rozporządzenia cesarskiego, wszystkie świadczenia uszkodzeniowe rzeczywiście w ciągu roku czynności (roku obrotowego) instytucji przez uczestników lub trzecie osoby na zasadzie umowy lub statutów, o ile świadczenia te służą do tego, by uzasadnić roszczenie do korzystania z zaopatrzenia (należytości wstępne, opłaty członków, taksy za nadanie posady, awans, małżeństwo i wstrzymanie poborów itp.).

(2) Przy instytucjach zaopatrzenia na rzecz funkcjonariuszy należą tu także przewidziane statutami lub umową świadczenia pracodawców i trzecich osób (organizacji pracodawców itp.), uszkodzeniowe celem uzyskania praw do zaopatrzenia uczestników, bez różnic, czy świadczenia te polegają na wypełnianiu obowiązku uiszczania opłat, przyjętego na siebie za uczestników, czy też na wypełnianiu własnego obowiązku pracodawców lub osób trzecich.

(3) Dla należytości, przewidzianych w § 4., ustęp 1., l. 1., rozporządzenia cesarskiego, nie wchodzą natomiast w rachubę dobrowolne ofiary lub świadczenia służebodawców lub trzecich osób, przewidziane wprawdzie statutami lub umową, lecz nie stojące w żadnym związku z uzyskaniem praw do zaopatrzenia poszczególnych uczestników (n. p. jednorazowe lub uszkodzeniowe w ratach rocznych dary na rzecz funduszu zakładowego, których wysokość nie jest zawiązała od ilości lub świadczeń uczestników).

§ 9.

(1) Za należytości uboczne (§ 7., ustęp 2.) należy uważać w szczególności opłaty na koszt zarządu, należytości za pisanie i manipulację, porto pocztowe, koszta badania lekarskiego, wydatki na szylde itp.

(2) Natomiast przy obliczaniu należytości nie uwzględnia się tych należytości ubocznych, które przedstawiają się jako zwrot wydatku na publiczną daninę, uiszczoną od odnośnego interesu ubezpieczeniowego państwu lub związkowi autonomiczemu, jak n. p. nałożoną na biorącego ubezpieczenie należytość państwową i opłatę na straż ognową, którą mają uiszczać zakłady ubezpieczeń ogniwowych na podstawie ustaw krajowych.

(3) Kar umownych za niewypełnienie kontraktu ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie, procentów zwłoki od premii i opłat ubezpieczonego na koszt badania szkód i koszta sądu rozejmeczego, nie należy wciągać do obliczenia należytości.

§ 10.

(1) Premia ubezpieczeniowa podlega w swym pełnym, uiszczonym istotnie wymiarze (premia brutto) należyci. Kosztów zarządu (kosztów organizacyi, akwizycyi, kosztów lekarskich, bieżących wydatków administracyjnych itp.), ewentualnych roszczeń biorącego ubezpieczenie lub trzecich osób do części premii (na przykład prowizyi) lub do udziału w nadwyżkach obrotowych zakładu ubezpieczeń (udziały w zyskach, dywidendy, bonus), nie należy odliczać, z wyjątkiem, oznaczonym w ustępie 2. Również nie można odliczać udziałów ubezpieczycieli zwrotnych w dochodach z premii zakładu lub instytucyi, dokonujących ubezpieczenia zwrotnego, od tych dochodów z premii.

(2) Tylko przy zakładach, polegających na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności członków, należy wypłacone tym ostatnim udziały w nadwyżkach obrotowych (bonus) przy obliczaniu należyci odliczać od uiszczonych premii wraz z należyciami ubocznymi.

(3) Doplaty z tytułu przyznanych początkowo zniżek premiowych w razie przedwczesnego rozwiązania zawartego na kilka lat kontraktu ubezpieczenia szkody, podobnie jak udziały w nadwyżkach, uwidocznione w księgach jako dochody z premii (bonus, dywidend, bonus) obracane na powiększenie ubezpieczenia (ubezpieczenie dodatkowe), podlegają należyci według § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego. Natomiast udziały w nadwyżkach, pozostawiane zakładowi za oprocentowaniem, nie podlegają tej należyci.

(4) Nadpłaty premii (to jest części premii już zapłacone, jednakowoż odnoszące się dopiero do następnego roku czynności) i zalegle kwoty premiowe, ściągane przez potrącenie przy świadczeniu ze strony zakładu lub instytucyi, które nie zostały jeszcze według § 16. tego rozporządzenia poddane należyci, podlegają należyci w tym roku czynności, w którym je faktycznie ściągnięto.

(5) Premie, które wpuńły, a zostały zwrocone skutkiem całkowitego lub częściowego rozwiązania kontraktu ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie (storno), należy wyłączyć z podstawy obliczenia należyci (§ 1., ustęp 1., l. 1., i § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego).

(6) Wyłączenie to nie jest jednakże dopuszczalne co do tych premii i rezerw premii, które zwraca się w wykonaniu zobowiązania, zawartego w kontrakte ubezpieczenia lub umowie o zaopatrzenie lub stosownie do § 146. rozporządzenia cesarskiego z dnia 22. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 343, w sprawie wprowadzenia przepisów o kontrakte ubezpieczenia (ordinacyi ubezpieczeniowej).

(7) Przejscie ubezpieczeń w wolne od premii ubezpieczenia i zarachowanie premii, zapłaconych za przeistoczone ubezpieczenia lub naganodzone rezerwy premii, są wolne od należyci.

§ 11.

(1) Świadczenia, uskuteczniane faktycznie w ciągu jednego roku czynności na rzecz uprawnionych ze stosunku ubezpieczenia lub zaopatrzenia na podstawie kontraktu ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie lub na podstawie statutu zakładu ubezpieczeń lub instytucyi zaopatrzenia, podlegają przewidzianym w § 1., ustęp 1., l. 2, lub § 4., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego należyciom procentowym.

(2) Tutaj należą przy zakładach ubezpieczeń wynagrodzenia szkód oraz wypłaty kwot ubezpieczenia i rent w razie wydarzenia się przewidzianego ubezpieczeniem wypadku, nadto wypłaty za wykupione police, zwroty premii lub rezerw premiowych (§ 10., ustęp 6.) i wypłaty udziałów w zysku (dywidend, bonus); przy instytucyach zaopatrzenia wypłaty kwot zaopatrzenia stosownie do umowy lub statutów, jakoleż rent na starość, rent w razie niezdolności do pracy, rent wdowich i sierocich, datków na wychowanie, ubezpieczonych odpraw, kosztów pogrzebu itp.

(3) Natomiast wypłata zé strony instytucyi zaopatrzenia udziału w nadwyżkach obrotowych (bonus) członkom zakładów, polegających na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności, nadto uskuteczniony przed wydarzeniem się wypadku przewidzianego w umowie o zaopatrzenie zwrot premii lub rezerw premiowych (z procentami lub bez), nie podlegają wymienionym w ustępie 1. należyciom.

(4) Obowiązek opłaty należyci od wymienionych świadczeń nastaje równocześnie z ich faktycznym uskuteczeniem i stosownie do ich wysokości, niezawiłe od tego, kiedy są płatne; w szczególności splaty na rachunek sumy ubezpieczenia lub wynagrodzenia szkody, które uiszczono po nastaniu przewidzianego ubezpieczeniem zdarzenia lub wypadku, przewidzianego w umowie o zaopatrzenie, podlegają tedy obowiązkowi opłaty należyci już w chwili ich wypłacenia.

(5) Przy obliczeniu należyci nie można z podstawy obliczania wydzielać udziałów ubezpieczycieli zwrotnych w wypłatach ubezpieczającego zwrotnie zakładu lub urządzenia; również odliczonych przy wypłacie publicznych danin, należących się za stosunek ubezpieczenia lub zaopatrzenia lub zarachowanych wzajemnych roszczeń zakładu lub urządzenia (naprzkład z powodu niezaspokojonych pożyczek na police, zaległych procentów od pożyczek lub dłużnych kwot premiowych).

§ 12.

Przewidzianej w § 1., ustęp 1., l. 3, rozporządzenia cesarskiego należności podlega łączna suma pożyczek na police, wypłaconych przez zakład w ciągu jednego roku czynności, oraz łączna suma procentów od pożyczek na police. Co do stornów procentów, które wypełnione od pożyczek na police, ma odpowiednie zastosowanie § 10., ustęp 5.

§ 13.

(1) Przy obliczaniu przewidzianych w § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należnościach procentowych i przy zastosowaniu odnoszących się do tych należności postanowień tego rozporządzenia, należy przypisanie zapłat lub innych świadczeń na rachunek uważać na równi z zapłatą lub świadczeniem.

(2) Dlatego przypisane na rachunek premie (n. p. wpisanie dywidend na czyjąś rzecz, oraz zalegle premie, odliczone od pożyczki na police, od sumy odkupna policy lub od sumy ubezpieczenia), nadto zaliczone kwoty szkód lub odkupna (odkupna automatyczne), pożyczki na police i zwroty premii, podlegają obowiązkowi należności.

§ 14.

(1) Przewidziana w § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego należność wynosi w bezpośrednim interesie ubezpieczenia gradowego i ubezpieczenia bydła 1 procent, we wszystkich innych bezpośrednich gałęziach ubezpieczenia 2 procent; ustanowiona w § 1., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego należność od świadczeń zakładów w bezpośrednim ubezpieczeniu gradowem i bydła, dalej w ubezpieczeniu ogniomu (łącznie z ubezpieczeniem przeciw szkodom, zrądzonym przez piorun lub eksplozyę) i w ubezpieczeniu przewozowemu (frachtowemu) $\frac{1}{2}$ procent, we wszystkich innych gałęziach ubezpieczenia 1 procent.

(2) Ubezpieczanie szyb szklanych lub dzwonów przeciw szkodom przez pęknięcie i ubezpieczenie przeciw skutkom zastanowienia przedsiębiorstwa, alboteż straty czynszu, spowodowanych przez ogień, piorun lub eksplozyę (ubezpieczenie chomage) podlegają należności według § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego w wymiarze 2 procent i należności według § 1., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego w wymiarze 1 procent. Jeśli jednak łączy się w jednym i tym samym zakładzie te ubezpieczenia z ubezpieczeniem ogniomu, to mają zastosowanie stopy należnościowe ubezpieczenia ogniomu.

(a) Ubezpieczenie okrętowe (casco) i walorów, oraz deklaracja interesu przy przedsiębiorstwach

kolejowych i okrętowych należy pod względem stóp należnościowych uważać na równi z ubezpieczeniem przewozowem.

§ 15.

(1) Ubezpieczenie pensyjne funcjonariuszy, pozostających w służbie prywatnej lub niektórych funkcjonariuszy publicznych (ustawa o ubezpieczeniu pensyjnym) podlega, stosownie do tego, czy ubezpieczenia dokonuje zakład ubezpieczeń (względnie instytucja ubezpieczenia stosownie do § 4., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego) czy też jaka inna instytucja zaopatrzenia, należnościom stosownie do § 1., ustęp 1., l. 1 i 2, lub § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, w zakresie, ustanowionym w § 87., ustęp 4. i 5., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym.

(2) Zwrot nienależnie zapłaconych premii, lub udziałów premiowych z powodu wygaśnięcia lub nieistnienia obowiązku ubezpieczenia i zwrot wkładek (§§ 25., 36., 68., i artykuł IV. ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym) oraz oznaczone w § 2., l. 6, § 68., § 92. b i § 70., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym przekazanie i przeniesienie ogólnu ubezpieczeń, są wolne od należności.

§ 16.

(1) Zakładom i instytucjom, w których prowadzi się księgi i zamknięcia rachunkowe nie według rzeczywiście uskutecznianych lecz według przypisanych świadczeń (§ 1., ustęp 1., i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego) dozwala się brać za poprzedniem doniesieniem przypisane świadczenia za podstawę wymiaru należności.

(2) Storna (§ 10., ustęp 5.) przypisanych premii i procentów od pożyczek należy w tym wypadku wyłączyć z podstawy obliczenia należności.

IV. Ubezpieczenie zwrotne.

§ 17.

(1) Interes ubezpieczenia zwrotnego (interes pośredni, interes przekazania) podlega tylko należności, którą ma uiszczać bezpośrednio ubezpieczyciel zwrotny, wynoszącej $\frac{1}{2}$ procent rocznej sumy łącznej wszystkich wpływających lub przypisanych na czyjąś rzecz na podstawie kontraktu ubezpieczenia zwrotnego świadczeń ubezpieczonego zwrotnie zakładu (§ 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego).

(2) Od tej należności wolne jest przeniesienie ogólnu ubezpieczeń przy rozwiązaniu zakładu ubezpieczeń lub instytucji zaopatrzenia przez ich połączenie z jakimś innym zakładem lub instytucją, oraz przewidziane w § 71., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym całkowite ubezpieczenie zwrotne ogólnu ubezpieczeń w powszechnym zakładzie pensyjnym dla funcjonariuszy.

(8) Przyznanych ubezpieczeniomu zwrotnie zakładowi przez ubezpieczyciela zwrotnego prawnicy (udziałów w zyskach, wynagrodzeń zwrotnych) nie można odliczać od podstawy wymiaru należytości. Do stornów mają zastosowanie § 10., ustęp 5., lub § 16., ustęp 2.

§ 18.

(1) Ubezpieczenia zwrotne tutejszokrajowych zakładów ubezpieczeń oraz tutejszokrajowych zastępców lub filii zagranicznych zakładów ubezpieczeń, dokonywane przez tutejszokrajowe zakłady ubezpieczeń, są wolne od należytości, jeśli:

1. zostanie umówione pisemnie w sposób, obowiązujący obydwie strony, że przekazania i ich przyjęcie mają nastąpić w oznaczonej z góry na cały czas trwania umowy, a nie ulegające zmianom od wypadku do wypadku kwotie częściowej sumy ubezpieczenia, nadto gdy:

2. przekazane ubezpieczenia dotyczą jedynie bezpośrednich, podległych w Austrii należytości interesów ubezpieczeniowych przekazującego zakładu, a ubezpieczyciel zwrotny jest według zasad zakładu uprawniony do prowadzenia bezpośredniego interesu w odnośnej gałęzi ubezpieczenia (ubezpieczenie łączne, ubezpieczenie zwrotne kwoty).

(2) Objęciu przez inny zakład jako przystępujący ubezpieczyciel zwrotny premii lub części tych premii, przekazanych na ubezpieczający zwrotne zakład, nie przysługuje uwolnienie od należytości.

(3) Korzystanie z oznaczonego w ustępie 1. uwolnienia od należytości jest zależne od warunku, że umowy, którymi zgodzono się na oddanie i przyjęcie ubezpieczenia, zostaną, o ile to już nie nastąpiło przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, przedłożone w uwierzytelnionym odpisie, najpóźniej jednocześnie z przedłożeniem rocznego zamknięcia rachunków odnośnego obrotu władzy skarbowej I. instancji (§ 37., ustęp 1.). Nadto winny zakłady obejmujące przestrzegać co do swych obrotów w zakresie ubezpieczenia zwrotnego przepisów §§ 31., 32. i 38.

V. Interesy zagraniczne zakładów ubezpieczeń i instytucji zaopatrzenia, mających siedzibę w obszarze, na którym obowiązuje rozporządzenie cesarskie.

§ 19.

(1) Zakłady ubezpieczeń, mające siedzibę w Austrii, są co do interesów ubezpieczeniowych, zawieranych przez nie za granicą w charakterze ubezpieczycieli, obowiązane zasadniczo do uiszczenia należytości, przewidzianych w § 1. rozporządzenia

cesarskiego, bez względu na to, czy zachodzą warunki § 23., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, czy też nie.

(2) Wyjątek od tego obowiązku opłaty należytości następuje co do bezpośredniego interesu ubezpieczeniowego pod wymienionym w ustępie 6. warunkiem tylko wówczas, gdy kontrakt ubezpieczenia został zawarty za granicą przez znajdującego się tam samoistnie występującego wobec osób trzecich zastępcy (ajenta, reprezentanta) tutejszokrajowego zakładu ubezpieczeń, a ten zastępca w czasie zawarcia kontraktu bądź według przepisów państwa, dla którego obszaru jest on ustanowiony zastępca zakładu, bądź na podstawie pisemnego pełnomocnictwa, był uprawniony do samoistnego zawierania i załatwiania interesów ubezpieczeniowych (w szczególności do zawierania kontraktów ubezpieczeniowych i do likwidacji szkód) i to z tym skutkiem, że kontrakt ubezpieczenia staje się prawomocnym dla biorącego ubezpieczenie dopiero przez podpisanie przez zastępcę.

(3) Uwolnienie rozciąga się na wszystkie czynności oznaczonego w § 1. rozporządzenia cesarskiego rodzaju (świadczenie biorącego ubezpieczenie i ubezpieczyciela), które odnoszą się do tego rodzaju zawartych za granicą kontraktów ubezpieczenia.

(4) Uwolnienia tego nie narusza okoliczność, iż ze względów kontrolnych pełnomocnictwo zastępcy w jego wewnętrznych stosunkach z zakładem — np. przykład co do przyjmowania i odrzucania wniosków na ubezpieczenie, badania i likwidowania szkód itd. — jest ograniczone, lub że sporządzanie dotyczących interesu ubezpieczeniowego dokumentów odbywa się w obrębie państwa i że się je po podpisaniu przez tutejszokrajowe organa zakładu ubezpieczeń przesyła za granicę w celu umieszczenia podpisu przez zastępcę.

(5) Oznaczone w ustępie 2. uwolnienie przysługuje także interesowi ubezpieczenia zwrotnego austriackich zakładów jako ubezpieczycieli zwrotnych, w razie, jeśli kontrakt ubezpieczenia zwrotnego został pisemnie zawarty za granicą przez pełnomocnionego do zawierania takich kontraktów zastępcę austriackiego zakładu ze znajdującym się za granicą zakładem ubezpieczenia (ubezpieczonym zwrotnie), a uiszczenia opłat ubezpieczonego zwrotnie do rąk zastępcy zagranicą w umowie nie wykluczone i te opłaty także faktycznie uskuteczniane są wyłącznie do rąk zastępcy za granicą.

(6) Zakłady, pragnące czynić użytk z przewidzianego w ustępach 2. do 5. uwolnienia od należytości, winne, o ile to się nie stało już przed chwilą wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego, wykazać najpóźniej równocześnie z rocznym zamknięciem

rachunków (§ 37.), że zachodzą wymienione warunki uwolnienia od należytości. W szczególności należy przedłożyć pełnomocnictwa zagranicznych zastępców i oznaczone w ustępie 5. kontrakty ubezpieczenia zwrotnego w uwierzytelnionym odpisie i to o ile nie są one zawarte w jednym z języków krajowych, w uwierzytelnionem tłumaczeniu w formie wyciągu i na żądanie władzy skarbowej należy podać treść wchodzących w rachubę zagranicznych przepisów. Zakłady ubezpieczeń winny nadto prowadzić w księgach swe czynności w sposób, przepisany w §§ 31. i 32. i przy sposobności rocznego zamknięcia rachunków dostarczyć przepisanego w § 38. wykazu interesów tutejszkrajowych i zagranicznych.

§ 20.

(1) Instytucjom zaopatrzenia, mającym siedzibę w Austrii, przysługuje przewidziane w § 9., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego uwolnienie od należytości dla wszystkich, oznaczonych w § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego czynności, o ile odnoszą się one do czasokresu, w którym uprawniony do zaopatrzenia ma swe zwykłe miejsce zamieszkania wyłącznie poza granicą Austrii.

(2) To uwolnienie od należytości jest zależne od warunku, że przy sposobności zamknięcia rachunkowego dostarczy się przewidzianego w § 38. wykazu czynności wolnych od należytości i na żądanie władzy skarbowej wykaże się, że zachodzą warunki dla uwolnienia.

VI. Interesy ubezpieczeniowe zagranicznych zakładów ubezpieczenia.

§ 21.

(1) Oznaczone w § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego interesy ubezpieczeniowe przebywających w Austrii zastępców lub filii zagranicznych zakładów ubezpieczeń podlegają tym samym należytościom (§ 1. rozporządzenia cesarskiego) co interesy ubezpieczeniowe tutejszkrajowych zakładów ubezpieczeń.

(2) Jako podlegające obowiązkowi należytości w myśl poprzedniego ustępu przedstawiają się z jednej strony wszystkie czynności oznaczonego w § 1. rozporządzenia cesarskiego rodzaju (świadczenie biorącego ubezpieczenie i ubezpieczyciela), które polegają na kontraktach ubezpieczenia, zawartych w obrębie państwa lub zagranicą przez tutejszkrajowe zastępstwo lub filię w charakterze ubezpieczyciela lub też tylko przez ich pośrednictwo, z drugiej zaś strony podobnego rodzaju czynności na podstawie kontraktów ubezpieczenia,

które nie zostały zawarte lub zapośredniczone przez to zastępstwo lub filię, o ile ich załatwienie podejmuje lub w niem pośredniczy tutejszkrajowe zastępstwo lub filia.

(3) Tutejszkrajowe zastępstwa lub filie są przełożone co do tych kontraktów ubezpieczenia, które zawierają lub w których pośredniczą, obowiązane w szczególności do bezpośredniego uiszczenia należytości stosownie do § 1. rozporządzenia cesarskiego od wszystkich, gdziekolwiek wpływających opłat ze strony biorących ubezpieczenie, łącznie z procentami od pożyczek na police i od wszystkich świadczeń na rzecz uprawnionych z kontraktu ubezpieczenia (§ 11.) łącznie z pożyczkami na police; tym należytościom podlegają nadto opłaty i świadczenia na podstawie wszystkich innych kontraktów ubezpieczenia, o ile tutejszkrajowe zastępstwo lub filia podejmuje ich załatwienie lub w nich pośredniczy.

(4) Od tego obowiązku należytości wyłączone są jednak czynności, wynikłe z kontraktów ubezpieczenia, zawartych lub zapośredniczonych przez tutejszkrajowe zastępstwo lub filię, jeśli ani biorący ubezpieczenie niema w Austrii swego zwykłego miejsca zamieszkania, ani też ubezpieczenie nie dotyczy położonej tam nieruchomości, o ile to zastępstwo lub ta filia nie zajmuje się przeprowadzeniem wspomnianych kontraktów.

§ 22.

(1) Pod wymienionymi w § 19., ustęp 2. do 6., zastrzeżeniami i warunkami jest interes zagraniczny tutejszych zastępców i filii zagranicznych zakładów ubezpieczeń wolny od przewidzianych w § 1. rozporządzenia cesarskiego należytości wówczas, jeśli ani biorący ubezpieczenie niema w Austrii swego zwykłego miejsca zamieszkania, ani też ubezpieczenie nie odnosi się do położonej tam nieruchomości a interes ubezpieczeniowy zawiera samoistny ajent lub reprezentant (subajent) zastępstwa lub filii w takim państwie, w którym odnośny zagraniczny zakład ubezpieczenia niema ani siedziby ani zastępstwa lub filii.

(2) Co do przewidzianych w § 18. i § 23., ustęp 3., uwolnień od należytości uważa się tutejszkrajowych zastępców i takie filie zagranicznych zakładów ubezpieczeń na równi z tutejszkrajowymi zakładami ubezpieczeń.

§ 23.

(1) Kontrakty ubezpieczenia, zawierane przez zagraniczne zakłady ubezpieczeń jako ubezpieczycieli za granicą bez pośrednictwa znajdującego

się w Austrii zastępstwa lub filii, oraz dowody odbioru wypłat, dokonywanych przez ubezpiecycieli na podstawie takich kontraktów, należy w razie, jeśli zachodzą warunki § 23. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, zgłosić w myśl §§ 43. i 44. powołanej ustawy do urzędowego wymiaru oznaczonych w § 2., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego należności procentowych; wszystkie inne czynności prawne, zawierane w tych zakładach, a odnoszące się do interesu ubezpieczeniowego oraz dokumenty, podlegają ogólnym przepisom o należnościach. Dowody odbioru świadczeń ze strony biorącego ubezpieczenie są — w razie uiszczenia należności od kontraktu ubezpieczenia — wolne od należności.

(2) Należności, uiszczone dowodnie od kontraktu ubezpieczenia stosownie do § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego wskutek załatwienia tego kontraktu przez znajdujące się w Austrii zastępstwo lub filię, należy wliczyć na żądanie do należności procentowej, jaką się ma wymierzyć według § 2., ustęp 2., l. 1, rozporządzenia cesarskiego; załatwienie kontraktu ubezpieczenia, podlegającego wymienionej ostatnio należności, przez znajdujące się w Austrii zastępstwo lub filię, podlega należnościom stosownie do § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego tylko o tyle, o ile one przekraczają uiszczone od kontraktu, ubezpieczenia należności na podstawie § 2., ustęp 2., l. 1., rozporządzenia cesarskiego.

(3) Interesy ubezpieczenia zwrotnego, zawarte za granicą przez zagraniczne zakłady ubezpieczenia jako ubezpieczycieli zwrotnych bez pośrednictwa znajdującego się w Austrii zastępstwa lub filii, z zakładami ubezpieczeń, mającymi siedzibę w Austrii, przyznaje się zwolnienie od należności procentowych, ustanowionych w § 2., ustęp 2., l. 1., rozporządzenia cesarskiego.

(4) Za uiszczenie należności procentowych, oznaczonych w ustępie 1., odpowiada stosownie do §§ 71. i 73., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, każdy, kto czyni w Austrii urzędowy użytek z jednego z wymienionych w § 2., ustęp 2., l. 1 i 2, rozporządzenia cesarskiego dokumentów lub też jakieś wypełnienia na zasadzie dokumentu zobowiązanie lub też na podstawie takiego dokumentu zawiera inną, wiążącą prawnie czynność, oraz ten, u którego się taki dokument znajduje w czasie, w którym po przeniesieniu go do tutejszych krajów nastaje obowiązek do uiszczenia stempla stosownie do § 23., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 24.

Jeśli daty, potrzebne stosownie do § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego dla wymierzenia należności, nie są zamieszczone w pozycjach dochodu i rozchodu rachunku obrotowego, jaki ma być podłożony przez znajdujące się w Austrii zastępstwo lub filię stosownie do rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, winno to zastępstwo lub filia dostarczyć tych dat władz skarbowej I. instancji w obrachunku rocznym (§ 37.).

VII. Węgierski i bośniacko - hercegowiński interes ubezpieczenia i zaopatrzenia.

§ 25.

Przepisy rozporządzenia cesarskiego nie naruszają postanowień zatwierdzonej rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268 umowy, zawartej między Ministrem skarbu królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa a Ministrem skarbu krajów świętej korony węgierskiej co do należności stempłowych i bezpośrednich, stempla konsumeyjnego i taks, oraz przepisów rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 269.

(2) W myśl § 4. d, tej umowy podlegają tedy należnościom, przewidzianym w § 1. rozporządzenia cesarskiego, które stosownie do postanowień rozporządzenia cesarskiego i niniejszego rozporządzenia należy wykazać i uścić bezpośrednio, węgierskie i bośniacko - hercegowińskie zakłady ubezpieczeń (§§ 1. i 3. rozporządzenia cesarskiego), które posiadają w Austrii filie lub agencje, co do zawartych przez te ostatnie lub przez nie zapośredniczonych umów ubezpieczenia, odkupna polic i pożyczek na police, bez względu na to, czy filia lub agencja jest uprawniona samoistnie lub nie do definitivenego zawierania interesów, i gdzie podejmuje się wynikających z tych interesów czynności.

(3) Postanowienia poprzedzającego ustępu należy stosować analogicznie także do stosunków zaopatrzenia, ustanowionych lub zapośredniczonych przez znajdujące się w Austrii tille węgierskich i bośniacko-hercegowińskich instytucji zaopatrzenia, nadto do stosunków zaopatrzenia między instytucjami zaopatrzenia dla funkcjonariuszy towarzystw i zakładów, które według statutów mają swą siedzibę tak w Austrii

jak i na Węgrzech (względnie w Bośni i w Hercegowinie) i przedsiębiorstw komunikacyjnych, których ruch rozciąga się na Austrię i Węgry (względnie Bośnię i Hercegowinę) z jednej, a mieszkającymi w Austrii uczestnikami takich urządzeń z drugiej strony; co do tych uczestników, którzy zamieszkują poza wymienionymi obszarami państwa, winno się te należności uić tylko wówczas, gdy finansowe czynności instytucji zaopatrzenia odbywają się w Austrii. Odnośne czynności podlegają należnościom stosownie do § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego.

(4) Do znajdujących się w Austrii filii i agencji węgierskich i bośniacko-hercegowińskich zakładów ubezpieczenia mają przyznane w § 18., § 19., ustęp 2. do 6., i § 23., ustęp 3., uwolnienia od należności zastosowanie pod wymienionymi tam zastrzeżeniami i warunkami.

(5) Przy rachunku rocznym który ma się przedkładać stosownie do § 37., winny znajdujące się w Austrii filie i agencje węgierskich i bośniacko-hercegowińskich zakładów ubezpieczeń i instytucji zaopatrzenia dostarczać zestawienie rocznych kwot tych przedsiębranych w Austrii czynności, co do których należności mają wpływać dla węgierskiego, względnie bośniacko-hercegowińskiego obszaru państwowego.

(6) Czynności, wynikające z kontraktów ubezpieczenia, odkupna polic i pożyczek na police, zawartych przez węgierskie i bośniacko-hercegowińskie filie i agencje austriackich zakładów ubezpieczeń, są uwolnione od przewidzianych w § 1. rozporządzenia cesarskiego należności. To samo odnosi się do należności, które ma się stosownie do § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego uiszczać od ustanowionych lub zapośredniczonych przez węgierskie lub bośniacko-hercegowińskie filie austriackich instytucji zaopatrzenia.

(7) Austriackie zakłady ubezpieczenia winny zapisywać w swych księgach według przepisów §§ 31. do 33. wszystkie czynności, odnoszące się do krajów świętej korony węgierskiej i krajów Bośni i Hercegowiny i wykazywać przy sposobności rachunku rocznego (§§ 37. i 38.). Austriackie instytucje zaopatrzenia winny wykazywać podlegające należnościom czynności tylko przy sposobności rocznego rachunku.

VIII. Uwolnienia w zakresie ubezpieczenia prywatnego.

§ 26.

(1) Ubezpieczenia pensji na wypadek niezdolności do pracy, na starość, pensji wdowich i sierocich na rzecz robotników, czeladników i uczniów, uskuteczniane przez związki i stowarzyszenia, które

polegają na zasadzie wzajemności, nie prowadzą obliczonego na zysk przedsiębiorstwa i nie zajmują się jednocześnie innymi interesami ubezpieczeniowymi, podobnie jak ubezpieczenia, uskuteczniane przez związki wymienionego wyżej rodzaju, a mające za przedmiot przejściowe wsparcia na rzecz wdów i sierót bez prawa do oznaczonych cyfrowo świadczeń i wsparcia dla chorych (zasiłki na wypadek choroby, pomoc lekarską, środki terapeutyczne i pobieranie lekarstw) oraz kosztu pogrzebu w najwyższej kwocie 400 K, są uwolnione od obowiązku uiszczaania przewidzianych w § 1., ustęp 1., l. 1 i 2, oraz w § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należności także wtedy, jeśli przyrzeczenie świadczeń zakładu lub instytucji nie jest zawiśle od niezdolności do zarobkowania uprawnionego na podstawie stosunku ubezpieczenia lub zaopatrzenia.

(2) Związkom, nie ograniczającym się do wymienionych tu interesów ubezpieczeniowych, to uwolnienie nie przysługuje.

§ 27.

Podobnego uwolnienia udziela się na podstawie upoważnienia udzielonego w § 10., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego także związkom ubezpieczeń bydła, opartym na zasadzie wzajemności, które składają się według swych statutów wyłącznie lub przeważnie z posiadaczy mniejszych gospodarstw rolnych lub leśnych, ograniczają swój obrót gospodarczy na ograniczony co do przestrzeni obszar, to jest na jedną lub więcej sąsiadujących ze sobą i wymienionych w statutach gmin miejscowych i dopuszczają na członków tylko takie osoby, które mają na tym obszarze swoje miejsce i zamieszkania i tam posiadają grunt i rolę.

§ 28.

(1) Związki oznaczonego w §§ 26. i 27. rodzaju winny, zanim jeszcze uczynią użytkę z uwolnienia od należności, prosić władzę skarbową I. instancji (§ 37., ustęp 1.) przez wniesienie wolnego od stempla podania z dołączeniem statutów o uznanie, że istnieją ustawowe warunki dla uwolnienia od należności. O każdej zmianie statutu należy donieść wymienionej władzy skarbowej w ciągu 14 dni po jej zatwierdzeniu przez władzę.

(2) Przeciw rozstrzygnięciu władzy skarbowej I. instancji przysługują związkowi (stowarzyszeniu) ustawowe środki prawne.

(3) Jeśli się nie dopełni warunków uwolnienia od należności lub jeśli związku (stowarzyszenia) nie można skutkiem zmiany statutów zaliczyć do związków, oznaczonych w §§ 26. i 27., wówczas traci się udzielone uwolnienie od należności.

§ 29.

(1) Tutejszokrajowym zakładom ubezpieczenia bydła, otrzymującym zaliczki z funduszów publicznych, może Ministerstwo skarbu udzielić co do uprawianych przez nie interesów ubezpieczenia bydła na czas trwania tego wsparcia całkowitego lub częściowego uwolnienia od należytości, przewidzianych w § 1., ustęp 1., l. 1 i 2, rozporządzenia cesarskiego, jeśli miejscowy zakres działania zakładu ogranicza się w myśl statutów i w rzeczywistości do okręgu administracyjnego jednej krajowej władzy skarbowej.

(2) O przyznanie tej ulgi winny zakłady ubezpieczenia bydła prosić władzę skarbową I. instancji (§ 37., ustęp 1.) przez wniesienie wolnego od stempla podania z dopłaceniem statutów, warunków ubezpieczenia i sprawozdania czynności za ostatni ukończony rok czynności.

(3) Prośbę rozstrzyga Ministerstwo skarbu według swobodnego uznania, z wykluczeniem prawa wnoszenia jakichkolwiek zażaleń. Przyznanie uwolnienie od należytości traci się przez odjęcie wsparcia z funduszów publicznych.

(4) O tem odjęciu winien zakład donieść wymienionej władzy skarbowej w ciągu 30 dni po odnośnym zawiadomieniu.

IX. Prowadzenie ksiąg.

§ 30.

Zakłady ubezpieczeń i instytucye zaopatrzenia uwalnia się od obowiązku prowadzenia i przedkładania dzienników, przewidzianych w punkcie 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 102, i w § 7. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. kwietnia 1866, l. 18840, Dz. u. p. Nr. 19.

§ 31.

(1) Zakłady, korzystające z uwolnienia od należytości od swoich węgierskich lub bośniacko-hercegowińskich interesów ubezpieczeniowych (§ 25.), od bezpośredniego lub pośredniego interesu zagranicznego (§§ 19., 22. i 25.) lub od interesu ubezpieczenia wspólnego (§§ 18., 22. i 25.), winny zapisywać w ksiągach swe czynności stosownie do żądanego dla nich uwolnienia od należytości, otwierając po jednej kolumnie dla obrotów, podlegających obowiązkowi należytości i uwolnionych od tego obowiązku, a to odreębnie według poszczególnych gałęzi ubezpieczenia, a w obrębie tych gałęzi ubezpieczenia według podanych niżej tytułów I do VIII, oddzielnie, a mianowicie według następującego sposobu podziału:

I. Premie:

1. Premie z interesu tutejszokrajowego, osobno dla

a) premii z bezpośredniego tutejszokrajowego interesu;

b) premii z tutejszokrajowego pośredniego interesu, z rozdzieleniem ich według siedzib przedsiębiorstwa, z których pochodzą.

2. Premie z interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego, osobno dla

a) premii z bezpośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego, z rozdzieleniem ich według siedzib przedsiębiorstwa, z którego pochodzą;

b) premii z pośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego z rozdzieleniem ich według siedzib przedsiębiorstwa, z których pochodzą.

II. Należytości uboczne (należytości od polic):

1. Z bezpośredniego interesu tutejszokrajowego;

2. z bezpośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego, z rozdzieleniem ich według siedzib przedsiębiorstwa, z którego pochodzą.

III. Storna:

Tak, jak premie i należytości uboczne.

IV. Wynagrodzenia szkód wraz ze zwrotami premii:

1. Szkody z tutejszokrajowych interesów, osobno według

a) szkód z bezpośredniego interesu;

b) szkód z pośredniego interesu.

2. Szkody z węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego interesu, oddzielnie według

a) szkód z bezpośredniego interesu, z rozdzieleniem według siedziby przedsiębiorstwa, z której pochodzą;

b) szkód z bezpośredniego interesu.

V. Udziały w zyskach (dywidendy, bonus. § 11., ustęp 2.):

1. Udziały w zyskach z bezpośredniego interesu tutejszokrajowego;

2. Udziały w zyskach z bezpośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i z zagranicznego, z rozdzieleniem według odnośnych siedzib przedsiębiorstwa.

VI. Kwoty odkupna polic:

Jak wynagrodzenie szkód.

VII. Pożyczki na police i

VIII. Procenty od pożyczek na police:

Jak udziały w zyskach.

(2) Za siedzibę przedsiębiorstwa uważa się tylko takie filie lub zastępstwa, które stoją w bezpośrednim obrocie rachunkowym z główną siedzibą.

§ 32.

(1) Do tego przepisu o prowadzeniu ksiąg winien zakład ubezpieczeń zastosować się według własnego wyboru albo przez otwarcie potrzebnych kont w samej księdze głównej lub przez prowadzenie urządzonej dokładnie według powyższych przepisów zapisków pomocniczych (skontrów).

(2) Do tych zapisków pomocniczych należy wpisywać oddzielnie obroty poszczególnych, tutejszokrajowych, węgierskich, bośniacko-hercegowińskich i zagranicznych siedzib przedsiębiorstwa z pierwolnego materyalu (bordereaux, list, listów itp.) miesięcznie lub kwartalnie, i zsumować według oznaczonego powyżej rozdziału; następnie należy obliczyć łączną sumę z interesu tutejszokrajowego, węgierskiego (bośniacko-hercegowińskiego) i zagranicznego, wypadającą dla każdego z tytułów, podanych pod I do VIII. Na końcu każdego roku czynności należy na osobnej karcie zapisku pomocniczego sporządzić przegląd, w którym należy uwidocznić kwoty zamknięcia rocznego poszczególnych tytułów I do VIII, a mianowicie tak z oznaczonym powyżej rozdzieleniem, jak też razem dla każdego tytułu.

§ 33.

Czynności, dotyczące interesu węgierskiego i bośniacko-hercegowińskiego austriackich zakładów ubezpieczeń, należy wpisać do kolumny, dotyczącej czynności wolnych od obowiązku należności lub podlegających temu obowiązkowi, stosownie do tego, czy kontrakty ubezpieczenia, odkupna lub pożyczki, na których się czynności opierają, zostały zawarte lub zapośredniczone przez filię (ajencję), lub nie, bez różnic, czy te czynności odbywają się wewnątrz, czy poza granicami Austrii.

§ 34.

Jeśli rok czynności zakładu ubezpieczenia nie schodzi się z rokiem kalendarzowym, to odpowiadającym do tym przepisom prowadzenie ksiąg można wykonywać aż do rozpoczęcia się tego roku czynności, który poczyna się w ciągu roku 1916.

X. Zapłata należności.

§ 35.

Sposób, miejsce i czas zapłaty należności.

(1) Należności procentowe, przewidziane w § 1. i w § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, które ma się uiścić bezpośrednio, bez urzędowego wymiaru, należy obliczyć według

łącznej kwoty oznaczonych tam rocznych świadczeń i są one płatne 14. dnia pierwszego miesiąca, następującego po roku czynności zakładu ubezpieczenia lub instytucji zaopatrzenia.

(2) Wolno jednak zakładowi lub instytucji zapłacić te należności najpóźniej do 14. dnia siódmego miesiąca, następującego po roku czynności; w tym wypadku ma się uiścić pięćoprocentowe odsetki za czas od 15. dnia miesiąca, następującego bezpośrednio po roku czynności, aż do dnia zapłaty.

(3) Należność ma się zapłacić za dostarczeniem poświadczania złożenia u tego urzędu, powołanego do przyjmowania zapłat należności (urząd podatkowy, kasa skarbową, kasa urzędu taks, urząd skarbowy itd.), w którego okręgu urzędowym ma siedzibę zarząd centralny zakładu lub instytucji, zaś przy zakładach i instytucjach, mających siedzibę za granicami Austrii, ich zaśpiewo lub filia (filia lub ajencja).

(4) Poświadczenie złożenia, które należy zaopatrzyć datą i podpisać, ma zawierać wpłaconą kwotę w cyfrach i słowami, nazwę i siedzibę zarządu centralnego zakładu lub instytucji, przedmiot należności, okres czasu, za który uiszcza się należności, nadto w razie, jeśli złożenie następuje przed rocznym rachunkiem, uwidocznić podstawę obliczenia w końcowych kwotach zamknięcia rachunkowego, jednak oddzielnie według poszczególnych gałęzi ubezpieczenia, a w ich granicach osobno według premii (świadczenie na rzecz instytucji ubezpieczenia), należności ubocznych, wynagrodzeń szkód (kwot zaopatrzenia) łącznie ze zwrotami premii, nadto według udziałów w zyskach, kwot odkupna polic, pożyczek na police i odsetek od takich pożyczek, w końcu zastosowaną stopę należnościową.

(5) Należność winno się obliczyć stosownie do § 5., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, zbierając razem sumy obrotów, podlegające tym samym stopom należnościowym, według stopni wartości od każdych 40 K; należy przy tym przyjąć za pełną każdą kwotę resztującą poniżej 40 K, lecz wynoszącą 2 K lub więcej, zaś kwoty resztujące poniżej 2 K nie uwzględniać.

§ 36.

Splaty na rachunek.

(1) Aż do 14. dnia miesiąca, następującego po każdym kwartale czynności zakładu lub instytucji, należy na rachunek prawdopodobnego dłużu należnościowego uiścić za ten kwartał splatę na rachunek w wymiarze czwartej części dłużu należnościowego, obliczonego za pełny rok czynności zakładu lub instytucji na podstawie bezpośrednio poprzedzającego rachunku rocznego (§ 35., ustęp 1., i § 37.).

(2) Spłata na rachunek za czwarty kwartał odpada, jeśli ostateczny dług należyciowy uiszcza się w czasie jego płatności (§ 35., ustęp 1.).

(3) Nowo powstające zakłady i instytucye winny aż do ustalenia pierwszego dluu należyciowego, który ma być zapłacony według postanowień rozporządzenia cesarskiego (§ 35., ustęp 1.), obliczyć spłaty na rachunek przy zastosowaniu § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego stosownie do czynności, które miały miejsce istotnie w pierwszym, pełnym kwartale czynności.

§ 37.

Roczne zamknięcie rachunków.

(1) W celu ostatecznego obrachowania dluu należyciowego winien zakład lub instytucya najpóźniej do 14. dnia siódmego następującego po roku czynności miesiąca przedłożyć władz skarbowej I. instancji (powiatowej dyrekcyi skarbu, urzędowi wymiaru należyciości), w której okręgu urzędowym znajduje się centralny zarząd zakładu lub instytucyi, zaś przy zakładach i instytucyach, mających swą siedzibę poza granicami Austrii, znajdujące się w Austrii zastępstwo lub ekspozytura (filia lub ajencya), przedłożyć zamknięcie rachunkowe, dotyczące czynności ostatniego ubiegłego roku czynności, dodającac wygotowanie zamknięcia rachunkowego (rachunku prowadzenia przedsiębiorstwa lub specjalnego rachunku prowadzenia przedsiębiorstwa i bilansu) i złożonego ewentualnie sprawozdania rachunkowego.

(2) To roczne zamknięcie rachunkowe winno zawierać w osobnych rozdziałach:

1. Kwoty roczne wszystkich obrotów pieniężnych, wchodzących w rachubę przy należyciości, bez wyłączenia obrotów, nie podlegających obowiązkowi należyciości, w sumach końcowych, jednakże osobno:

a) według bezpośredniego i pośredniego interesu zakładów ubezpieczeń i według poszczególnych gałęzi ubezpieczeń a w granicach tych ostatnich osobno według premii, należyciości ubocznych, wynagrodzeń szkód łącznie ze zwrotami premii, dalej według udziałów w zysku, kwot odkupna polic, pożyczek na police i odsetek od pożyczek na police;

b) według świadczeń uczestników, świadczeń innych osób i świadczeń instytucyi zaopatrzenia.

2. Tak samo rozzielone roczne kwoty wolnych od należyciości obrotów pieniężnych, które ponadto należy podać w osobnych cyfrach według kwot rocznych, wypadających dla poszczególnych rodzajów powodów uwolnienia.

3. Podstawy wymiaru, wynikające z zestawienia rocznych sum pod 1 i 2, zsumowane i zaokrąglone co do kwot rocznych, podlega-

jących tymsamym stopom należyciociowym, nadto należyciości, które się ma od nich uiszcza i ogólną kwotę przypadających do zapłaty należyciości.

4. Łączną kwotę spłat na rachunek (§ 36., ustęp 1.) i uskutecznionych ewentualnie przed złożeniem rocznego zamknięcia rachunkowego zapłat należyciości (§ 35.) z podaniem dotyczących dat złożenia.

5. Wynikającą z zestawienia kwot należyciociowych pod 3 i 4 dodatkową zapłatę lub nadpłatę.

6. Zestawienie ułożeń zamknięcia rachunkowego i ich załączników (§ 38.) z jednej strony oraz wykazanych w zamknięciu rachunkowem i sprawozdaniu pozycji rachunkowych z drugiej strony i dokładne wyjaśnienie wynikłych przytem ewentualnych różnic.

§ 38.

Załączniki zamknięcia rachunkowego.

W osobnych załącznikach zamknięcia rachunkowego należy wykazać:

a) otwierając po każdej kolumnie dla podlegających obowiązkowi należyciości i wolnych oden obrotów, kwoty roczne obrotów zakładów ubezpieczeń co do bezpośrednich i pośrednich, tutejszokrajowych, zagranicznych, węgierskich i bośniacko hercegowińskich interesów w sumach końcowych, jednakże odrębnie według poszczególnych gałęzi ubezpieczenia oraz według tytułów I do VIII, podanych w przepisie § 31., ustęp 1.. o prowadzeniu ksiąg oraz z przewidzianem tam rozdzieleniem. Należy przytem co do premii z interesu ubezpieczenia łącznego, oznaczyć dokładnie zakłady przekazujące i odnośnie kontraktu ubezpieczenia łącznego, zaś co do bezpośrednich interesów zagranicznych siedziby przedsiębiorstw, z których te interesy pochodzą, oraz odnośnych reprezentantów, a co do wolnych od należyciości premii z pośredniego interesu zagranicznego siedziby przedsiębiorstw, z których ten interes pochodzi, ubezpieczone zwrotne zakłady i odnośne kontrakty; odrębne podanie cyfr obrotów rocznych poszczególnych siedzib przedsiębiorstwa lub przekazujących (ubezpieczonych zwrotne) zakładów należy dostarczyć tylko na żądanie władz skarbowej;

b) łączne sumy pożyczek na police, które istnieją z początkiem roku czynności, w ciągu tego roku zostały udzielone, lub w tym czasie spłcone oraz z końcem roku czynności jeszcze zalegają, a w razie korzystania z uwolnienia od należyciości każdą łączną sumę osobno według wolnego od należyciości interesu za-

granicznego, interesu węgierskiego i bośniacko-hercegowińskiego oraz według podlegającego obowiązkowi należności interesu tutejszokrajowego i zagranicznego;

c) imiona, nazwiska i miejsca zamieszkania tych uprawnionych do zaopatrzenia, którzy mają swoje zwykłe miejsce zamieszkania poza granicami Austrii (§ 20.);

d) kwoty roczne tych, oznaczonych w § 37., ustęp 2., l. 1 b, dokonanych w Austrii obrotów austriackich instytucji zaopatrzenia, od których należności mają według § 4. d umowy co do należności z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, mają wpływ do węgierskiego, względnie bośniacko-hercegowińskiego obszaru państwowego.

§ 39.

Osobne postanowienia dla podmiotów ubezpieczenia w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcyonaryszy.

(1) Powszechny zakład pensyjny ma przedłożyć władzy skarbowej I. instancji (§ 37., ustęp 1.) zamknięcie rachunkowe (§ 37.) najpóźniej do 14. dnia miesiąca, następującego po odbyciu zwyczajnego walnego zgromadzenia, dodając jeden egzemplarz zamknięcia rachunkowego i sprawozdania.

(2) Zamknięcie rachunkowe należy co do rozdziałów, oznaczonych w § 37., ustęp 2., l. 1 i 2, zestawić według działu ogólnego i szczegółowego i ma ono w szczególności w szczegółowym dziale wykazywać sumy roczne wszystkich obrotów co do ubezpieczenia tych nauczycieli prywatnych, których zabezpieczone pohory zaopatrzenia przekraczają wymiar normalny (§ 28., ustęp 3., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym), rozdzielając te sumy roczne według podlegających obowiązkowi należności i wolnych od tego obowiązku kwot rocznych.

(3) Instytucje zastępcze winny w załączniku do zamknięcia rachunkowego wykazywać łączny obrót osolno według wszystkich, wchodzących przy należności w rachubę pozycji sprawozdania z prowadzenia przedsiębiorstwa (obrotu), o ile dotyczą one ubezpieczenia pensyjnego funkcyonaryszy a mianowicie według sum rocznych opłat bieżących, taks od podwyższenia pensji i małżeńskich, wpłaconych udziałów w rezerwie premii na zakupno lat służby, nadto rent dla invalidów, na starość, wdowich i datków na wychowanie oraz odpraw; należy przytem podać, czy i co do jakiej kwoty częściowej każdej z tych poszczególnych pozycji korzysta się z uwolnienia od należności a nadto należy te pozycje, które według § 87. ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym obejmują za-

równo wolne od należności jakież obowiązane do niej obrotu, rozdzielić według obowiązanych do należności i wolnych od niej sum rocznych, jakie przypadają na każdą z ustawowych, wymienić się mających klas płacy (§ 3. ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym). Ewentualnych udziałów ubezpieczycieli zwrotnych (artykuł II., ustęp 2., rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 21. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 348), nie trzeba przy tym wykazie odliczać.

(4) Zarządzone w artykułach 2, 3, 6 i 7 rozporządzenia Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 323, przedłożenie wykazów miesięcznych i rocznych ma na przyszłość odpąść. Pozatem przepisy tego rozporządzenia ministerialnego pozostają bez zmiany.

(5) Podmiotom ubezpieczenia w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcyonaryszy można, o ile wykażą one okoliczności, potrzebne do ocenienia wolnego od obowiązku należnościowego zakresu czynności (§ 87., ustępy 4. i 5., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym), zezwolić na prośbę z zastrzeżeniem każdorzędnego odwołania, na uiszczenie ryczałtowej należności w ten sposób, że należność uiszcza się na podstawie wykazanego procentowego przeciętnego stosunku między podlegającym a wolnym od obowiązku należności obrotom tylko od wynikającej z tego obliczenia części łącznego obrotu, uwzględnionego przy wymierzeniu ryczałtu, w takim procentie, jaki przypada na obrót podlegający należności.

(6) W tym przypadku należy w obliczeniach wykazać ustanowioną w drodze układu procentową część łącznego obrotu i przewidziany w ustępie 3. załącznik zamknięcia rachunkowego ma odpąść.

§ 40.

Załpata dodatkowa, nadwyżka.

(1) Wypadającą z rocznego zamknięcia rachunkowego zapłatę dodatkową należy uskutecznić do 14. dnia pierwszego miesiąca, następującego po roku czynności, lub też wraz z pięcioprocentowymi odsetkami zwłoki najpóźniej do 14. dnia siódmego miesiąca, następującego po roku czynności (§ 35.), zaś ze strony Powszechnego zakładu pensyjnego najpóźniej do 14. dnia miesiąca, następującego po odbyciu zwyczajnego walnego zgromadzenia (§ 39.), a to w urzędzie, oznaczonym w § 35. ustęp 3., za pomocą poświadczania złożenia, w którym należy się powołać tylko na roczne zamknięcie rachunkowe.

(2) Wypadającą z rocznego zamknięcia rachunkowego nadwyżkę należy wciągnąć do rachunku albo przy najbliższych spłatach na rachunek (§ 36),

lub też na prośbę zakładu lub instytucji zwróci ją właściwa władza skarbową I. instancji (§ 37., ustęp 1.).

XL. Kontrola.

§ 41.

(1) Zakłady i instytucje są obowiązane do przedkładania władzom skarbowym na żądanie swych statutów, warunków ubezpieczenia i innych materiałów dowodowych, które władze skarbowe uznały za potrzebne do osądzenia czynności zakładu lub instytucji.

(2) W razie istotnych zmian statutów lub warunków ubezpieczenia należy przedłożyć właściwej władzy skarbowej I. instancji (§ 37., ustęp 1.) w ciągu 14 dni po ich zatwierdzeniu przez władze zmienione statuty lub warunki ubezpieczenia w dwu egzemplarzach.

(3) Nowo powstałe zakłady i instytucje winny donieść właściwej władzy skarbowej I. instancji w ciągu 14 dni o swem powstaniu, przedkładając dwa egzemplarze statutów i warunków ubezpieczenia.

(4) Władze skarbowe mają prawo w celu bliższego zbadania dokładności i ścisłości zapłat należytości i rocznych zamknięć rachunkowych, w szczególności zaś dla zbadania, czy zachodzą warunki dla korzystania z uwolnień lub ulg należytościowych, żądać udzielenia wszystkich uważanych za potrzebne wyjaśnień, wglądać do zapisków przedsiębiorstwa i dokumentów oryginalnych zakładu lub instytucji i na udzielane od wypadku do wypadku upoważnienie Ministerstwa skarbu żądać przedłożenia wyciągów lub odpisów tych pism i innych załączników.

XII. Postanowienia przejściowe.

§ 42.

Przewidzianym w § 1. i § 4., ustęp 1, rozporządzenia cesarskiego należytościom i dotyczącym ich postanowieniom niniejszego rozporządzenia podlegają obroty (zapłaty i świadczenia) oznaczonego tam rodzaju, dokonywane po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego także wtedy, gdy czynności prawne, na których one polegają, zostały zawarte przed tą chwilą (§ 12. rozporządzenia cesarskiego).

§ 43.

Od tego zachodzi wyjątek tylko o tyle, o ile przy kontraktach ubezpieczenia i umowach o zaopatrzenie, od których uiszczeno w czasie po dniu 31. grudnia 1910 należytości za kontrakty według

pozycji taryfy 57 E lub F ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, przy wzięciu za podstawę § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, należy co do wszystkich obrotów rodzaju, oznaczonego w § 1., ustęp 1., l. 1, i § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego, których dokonano w czasie od dnia 1. stycznia 1916 do dnia 31. grudnia 1920 na podstawie tych kontraktów ubezpieczenia i umów o zaopatrzenie uiszczać, tylko połowę przewidzianych tam należytości.

§ 44.

(1) Zakłady i instytucje, które chcą czynić użytek z tych ulg należytościowych, winny wykazać, że zachodzą wymienione w § 43. warunki.

(2) Kwoty roczne premii, podlegających zniżonej należytości (świadczenie na rzecz instytucji zaopatrzenia) i należytości uboczne, należy wykazać w rocznym zamknięciu rachunkowem (§ 37.) oddziennie od obrotów, podlegających normalnym stopom; to samo odnosi się do zwróconych na podstawie stornów (§ 10., ustęp 5.) lub odpisanych (§ 16., ustęp 2.) premii wraz z należytościami uboczonymi.

(7) Te świadczenia, które podlegają zniżonej i te, które podlegają pełnej należytości należy prowadzić w księgach osobno, otwierając dla każdej z nich osobną kolumnę. Do tego przepisu prowadzenia ksiąg należy stosownie do wyboru zakładu lub instytucji, zastosować się albo przez otworzenie tych kolumn w kontach księgi głównej lub przez prowadzenie zaopatrzonego obydwojoma kolumnami zapisku pomocniczego (skontra) co do poszczególnych dochodów, podległych zniżonej i pełnej należytości; zapisek pomocniczy należy w obydwiu kolumnach zamknąć miesięcznie lub kwartalnie a na końcu każdego roku czynności uzupełnić przeglądem, w którym mają być uwidocznione roczne kwoty końcowe dochodów, podlegających zniżonej i pełnej należytości, oraz łączna kwota obydwu rodzajów.

§ 45.

(1) Przewidziane w § 44. rozdzielone prowadzenie ksiąg i wykazywanie w rocznym zamknięciu rachunkowem może być zaniechane, jeśli dla okresu co najwyżej pięciu lat, rachując od chwili wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego, a zatem najpóźniej do dnia 31. grudnia 1920 będzie ustanowiona w drodze układu jednolita stopa należytości ryczałtowej dla wszystkich świadczeń, podlegających zniżonej stopie z § 12., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego i pełnym stopom z § 1., ustęp 1., l. 1, lub § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego (§ 12., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego).

(2) O ustanowienie takiej stopy winny zakłady i instytucye prosić właściwą władzę skarbową I. instancji (§ 37., ustęp 1.) do końca marca 1917, przedkładając środki dowodowe, potrzebne dla niezawodnie pewnego ocenienia przypuszczalnego wymiaru podlegających zniżonej i pełnej stopie należytościowej dochodów i proponując odpowiednią, jednolitą stopę ugodową.

(3) O prośbie rozstrzyga Ministerstwo skarbu według swobodnego uznania.

(4) Po upływie wymienionego w ustępie 1. pięcioletniego terminu wchodzą w użycie pełne stopy należytościowe co do wszystkich wpływających premii wraz z należytościami ubocznemi.

§ 46.

(1) Obowiązku zakładu lub instytucyi uiszczenia należytości według § 1. lub § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego dla przepisanych przed wejściem jego w życie, lecz dokonywanych dopiero po tym czasie świadczeń, nie narusza dozwolenie na użycie za podstawę wymiaru należytości przepisanych świadczeń. Tak samo ulga z § 43. nie rozciąga się na przepisane przed dniem 31. grudnia 1920, lecz wpływające dopiero po tym czasie świadczenia.

(2) Gdy po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego przypływają premie (świadczenie do instytucyi zaopatrzenia) i należytości uboczne, które zostały poddane należytości według pozycji taryfowej 57 E lub F ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, bez wzięcia za podstawę § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, to można przy sposobności rocznego zamknięcia rachunkowego (§ 37.) prosić o zaliczenie tych należytości do przypadających do zapłaty należytości, wymierzonych od wszystkich premii, wpływających po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego (świadczenie na rzecz instytucyi zaopatrzenia) i należytości ubocznych.

(3) To samo odnosi się do należytości, które zostały uiszczone według dotychczasowych przepisów o należytościach od przepisanych przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, lecz dokonanych dopiero po tej chwili wszelkich innych świadczeń biorących ubezpieczenie lub zakładu ubezpieczeń (instytucyi zaopatrzenia).

(4) W podobny sposób dopuszczalne jest także wliczenie należytości, uiszczonej od przepisanych przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, lecz nie nadeszłych premii (wraz z należytościami ubocznemi) lub odsetkami od pożyczek na police, w wypadku ich stornowania; tego rodzaju storna nie należy wykazywać w rocznym

zamknięciu rachunkowem jako obrót, wolny od należytości (§ 37., ustęp 2., l. 2).

(5) Podstawy zaliczenia należytości i zaliczalne kwoty należytości można ustalić także w drodze układu, przyczem należy zastosować odpowiednio postanowienia § 45., ustępy 2. i 3.

§ 47.

Wszystkie umowy, zawarte przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego przez zarząd skarbowy z zakładami lub instytucyami co do należytości rycztowej lub co do czasu i sposobu uiszczenia należytości, które to umowy mają za przedmiot obroty, podlegle według § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należytości procentowej lub są uwolnione według §§ 9. do 11. rozporządzenia cesarskiego, tracą moc obowiązującą, o ile nie dotyczą one obrotu przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, z dniem 31. grudnia 1915.

§ 48.

(1) Za czas aż do ustalenia pierwszej, mającej się wymierzyć w myśl postanowień rozporządzenia cesarskiego należytości (§ 35), należy uścić spłaty na rachunek (§ 36.) w wysokości czwartej części tej należytości rocznej, jakaby wynikła przy wzięciu za podstawę wykazanych w ostatnim rocznym zamknięciu rachunkowem zakładu lub instytucyi, przy zastosowaniu podstawy wymiarowej i zasad należytościowych w § 1., ustęp 1., i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego.

(2) Jeśli kwartał czynności zakładu lub instytucyi nie rozpoczyna się z dniem 1. stycznia 1916, to pierwszą spłatę na rachunek należy uścić tylko w przypadającej stosunkowo na okres czasu do rozpoczęcia się najbliższego kwartału czynności kwotę częściową wspomnianej w poprzednim ustępie kwoty rocznej.

(3) Zakłady, które nie przedłożyły jeszcze zamknięcia rachunkowego, winny aż do ustalenia pierwszej należytości w myśl postanowień rozporządzenia cesarskiego obliczyć spłaty na rachunek, stosując § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego według obrotów, które wypadły w pierwszym pełnym kwartale czynności, jaki przypadł na czas wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego. O ile rok czynności nie schodzi się z rokiem kalendarzowym, należy dla pierwszej spłaty na rachunek wziąć przytem za podstawę rzeczywiste obroty aż do najbliższego kwartału czynności.

(4) Podmioty ubezpieczenia w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcyonary uszy, którym zezwolono w drodze układu na uiszczenie należytości według pozycji taryfowej 57 E lub F ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, mogą aż do wymierzenia pierwszej należytości, jaka ma być uiszczena według przepisów rozporządzenia cesarskiego, uiścić spłaty na rachunek stosownie do złożonych w ostatnim roku a ustalonych w drodze układu należytości.

§ 49.

Jeśli początek roku czynności zakładu lub instytucji nie schodzi się z wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, to dla pierwszego wymiaru należytości (§ 35.) i pierwszego rocznego zamknięcia rachunkowego (§ 37.) należy wziąć za podstawę zapłaty, które w czasie od wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego wpłynęły rzeczywiście do zakładu lub instytucji (§ 1., ustęp 1., l. 1 i 3, § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego) i zapłacone przezeń (§ 1., ustęp 1., l. 2 i 3, § 4., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego).

§ 50.

(1) Istniejące instytucje zaopatrzenia, które podlegają postanowieniom § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, lecz nie uiściły dotąd bezpośrednich należytości według pozycji taryfy 57 E ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, aż do dnia 1. marca 1916 przedłożyć właściwej władzy skarbowej 1. instancji (§ 37., ustęp 1.) dwa egzemplarze swych statutów (umowy o zaopatrzenie, normy pensyjnej itp.).

(2) O ile zawarte przez instytucje zaopatrzenia umowy zastępcze zostały poddane należytości według pozycji taryfy 76 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, można przy sposobności rocznego zamknięcia rachunkowego (§ 37.) prosić o darowanie należytości, które ma się uiścić od obrotów, opierających się na tych samych umowach zastępczych stosownie do § 4., ustęp 1., l. 2,

rozporządzenia cesarskiego, aż do kwoty wymienionej poprzednio należytości, przedkładając przy tym umowy zastępcze i podając daty wpłacenia tej należytości.

XIII. Postanowienia wspólne.

§ 51.

(1) Postanowienia tego rozporządzenia o należytościach, które się ma uiścić według § 1. rozporządzenia cesarskiego, należy stosować w zupełności także do należytości, przewidzianych w § 2., ustęp 1., § 3. i § 4., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego.

(2) Dla przerachowania pieniędzy zagranicznych i lutejskokrajowych monet handlowych na walutę koronową należy przy wymierzaniu należytości, jakie się ma uiszczać według rozporządzenia cesarskiego wprost bez urzędowego wymiaru, są miarodajne ustanowione w rozporządzeniu ministerialnym z dnia 10. grudnia 1901, Dz. u. p. Nr. 208, cyfry stosunkowe.

(3) Obowiązujące przepisy o uwolnieniach, opierające się na właściwości przedmiotu lub charakterze osób, nie mają z wyjątkiem pozostawionych w § 11. rozporządzenia cesarskiego bez zmiany uwolnień w zakresie publicznego ubezpieczenia, zastosowania do należytości, które należy według rozporządzenia cesarskiego uiszczać bez pośrednio bez urzędowego wymiaru; odnosi się to w szczególności do uwolnień pozycji taryfy 48 k, l i n, i pozycji taryfy 75 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

XIV. Chwila wejścia w życie rozporządzenia.

§ 52.

Rozporządzenie to wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem cesarskim z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 280, a zatem w dniu 1. stycznia 1916.

Hohenlohe wlr.

Leth wlr.